

Barcelona, 10 d'agost de 1969

Estimada Aurora:

Tinc més ganes de geure que d'escriure. La temperatura de la meua cambra de treball, amb un ample balcó que dona al carrer, i que naturalment està ben obert, registra 29° de calor en el meu termòmetre, i no et puc precisar quants n'hi deu haver d'humitat. Tinc el cap ensopit, els ulls em pesen, i em refio, per tirar endavant, de la comoditat d'escriure a màquina, i de la carícia de l'aire del ventilador, no tan fresca com en altres dies. Beneïdes les màquines, en determinats moments, no sempre, sobretot quan són de maneig i utilitat per als altres.

La teua carta del dia 29, ensopida, amagada dins del sobre de la que vas enviar a la Dolors, no l'he rebuda i llegida fins aquest dijous dia 7 que vaig anar a dinar al Guinardó. Hi havia el Pep; i en comptes d'anar-hi a sopar hi vaig anar a dinar, cosa que fem sempre que ve el Pep. La Dolors havia arribat el dia abans, dimecres, al vespre, d'una estada d'una dotzena de dies a Llafranc a casa d'una ex-deixabla seva. S'ho ha passat molt bé, amb excursions diàries en cotxe, el corresponent bany de mar diari amb aigua neta i deliciosa, i fins i tot un dinar costós en el sumptuós ambient de La Gavina de S'Agaró. No es pot queixar!

El que em dius de la meua grafologia m'ha deixat content. Em plau que t'hagi agradat, tu que la coneixes, vull dir a la noia, i que a ella l'hagi impressionat força. Ara! Digues-li que no s'ho prengui massa al peu de la lletra, que no s'hi acomplexi, que no perdi l'espontaneïtat de la seva manera d'ésser. Allò que en diem qualitats o defectes no són mai absoluts, no tenen mai un sol caire. Una qualitat que en un cert moment és això, una qualitat, en altres circumstàncies pot ésser un defecte, la sinceritat per exemple. I un tret del nostre caràcter, l'esperit intervencionista i dominant, posem per cas, que a una persona li farà la vida familiar dura i plena de conflictes, amb la dona i els fills, li

serà d'un gran profit i un motiu d'èxit en la direcció d'un negoci, d'una empresa editorial, d'una escola, o d'un equip de futbol.

L'assumpte de l'Antologia de poesia femenina, està encara en plena nebulosa. L'estiu ha interromput, naturalment, els treballs. Es fa a base de la recopilació que al llarg dels anys havia anat fent la Maria Matheu, filla del Francesc Matheu de la i grega, ampliada amb la recopilació de noves poetesses que hi pugui haver per posar-la al dia, tasca en què l'acompanya i col·labora la nostra Assumpció Torras d'estrenus entusiasmes i treball incansable. Ella m'ha dit, és a dir, li he anat traient no massa fàcilment, potser perquè tampoc ho sap, que tenen (qui?) la intenció de fer sortir el llibre a la primavera, per la pròxima diada del llibre, que l'Octavi Saltor en farà la presentació, que no sap qui farà la tria i la composició, que no sap qui pagarà l'obra. Com pots veure tot està encara en l'aire.

Aquesta inseguretats (sóc mal pensat en aquesta qüestió d'affers editorials i sobretot en el poc amor que es tenen els que escriuen entre ells) em va fer dir a la Lina Montoriol, quan la vaig visitar per a triar els versos de la Carme, que fins que no sortís el llibre no ens podíem fer massa il·lusions. Em va deixar un recull de més de seixanta versos que la Carme havia enviat als Jocs Florals de l'Alguer l'any 1961. En vaig escollir deu, rebutjant tots aquells en els quals la bondat de la nostra inolvidada amiga deixava anar alguna nota de candor que no lligaria amb el cinisme dels nostres temps, i d'aquest deu en vaig copiar quatre, dos de fons dramàtic que tant li esqueia, i dos d'accents lírics. Junt amb la nota bio-bibliogràfica corresponent ho vaig entregar a l'Assumpció Torras ben presentat per a que fes impacte. Aquesta m'havia dit abans que el que havia llegit de la Carme en poesia no li agradava. Ara, després de llegir els que li havia donat em va dir, repetint-ho, que aquests sí que li agradaven. Al menys en aquest cas, jo havia escollit bé. Més endavant, l'Octavi Saltor ens podrà dir com està la cosa. Adéu

Josep